

چکیده

یکی از موضوعاتی که در عرفان به آن توجه شده، کلام و خاموشی است. حدودی که برای سالکان در این زمینه مشخص شده در آثار بزرگان عرفان بازتاب یافته است. همچنین می‌توان در اشعار عرفای ادب فارسی نیز به برخی از این نکات پی‌برد. از جمله‌ی این شاعران می‌توان به سعدی و عطار اشاره کرد. این پژوهش با روش توصیفی – تحلیلی به بررسی دیدگاه‌های مختلف این دو شاعر در زمینه‌ی کلام و خاموشی پرداخته است. نتایج حاصل نشان داد که به دلیل نوع و جنس اشعار سعدی، او بیشتر اشعار عاشقانه – عارفانه داشته در حالی که اشعار عطار کاملاً عرفانی هستند. عطار، سالک را بیشتر به سکوت و خاموشی امر می‌کند و بر مواردی چون نارسایی کلام، عدم افشاری راز تأکید داشته در حالی که سعدی بیشتر بر کلام و توصیه‌های مربوط به آن چون توصیف معشوق ازلی، سخن گفتن با اهل معرفت و کلام در نقطه‌ی اوج کمال اشاره کرده است. و سرانجام این نتیجه حاصل شد که سعدی بیشتر از عطار به مقوله‌ی کلام و خاموشی در غزلیات خود پرداخته است و این اهمیت این موضوع را در دیدگاه این شاعر نشان می‌دهد.

واژه‌های کلیدی: عرفان، تصوف، کلام و سکوت، سعدی و عطار.

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.